

fremkomme Overskud, men derimod et Underskud paa antagelig 151 000 Kr. Dette skyldes dels vigende Indtægter, dels forøgede Udgifter. For atter at skabe Balance for Patentkommissionens Vedkommende, foreslaas det nu at forhøje Afgifterne til Patentkommissionen. De Indtægter, Kommissionen har, falder i 3 Grupper, nemlig Afgifter ved Ansøgnings Indlevering, Afgifter ved Patents Udstedelse og endelig den aarlige Patentafgift. Det foreslaas her at forhøje Afgiften ved Patentansøgnings Indlevering fra 20 Kr. til 50 Kr. og ligeledes at forhøje Afgiften ved Patents Udstedelse fra 10 Kr. til 35 Kr. Derved paaregnes Indtægterne at ville stige med 172 000 Kr., hvilket antagelig vil give Dækning og muligvis et lille Overskud. Hvis disse Ændringer indføres, vil det medføre, at Indtægterne straks øges. Hvis man derimod havde foreslaaet en Forhøjelse af den tredje Gruppe af Afgifter, nemlig de aarlige Afgifter, som omhandles i § 7 i Patentloven, vilde det vare nogen Tid, inden der kunde paaregnes nogen væsentlig Merindtægt, idet en saadan Afgiftsforhøjelse neppe kunde paalægges de Patenter, der allerede er udstedte, men derimod kun nye Patenter. Det foreslaas, at Loven træder i Kraft med det samme, dog at de Ansøgninger, som er indleverede til Patentkommissionen forinden Lovens Ikrafttræden, ikke berøres af Loven. Jeg kan paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til det høje Tings Velvillie og til hurtig Fremme.

P. Andersen: Ogsaa jeg kan paa mit Partis Vegne anbefale dette Lovforslag til Gennemførelse, endskønt jeg maa beklage, at det har været nødvendigt at gaa til de Forhøjelser, Patentsøgere skal betale ved Indgivelse af Ansøgning og ved Patents Udstedelse. Det viser sig, at Patentkommissionen har givet Statskassen en Indtægt i Aaret 1914—15 af 100 000 Kr., i 1917—18 af 170 000 Kr., i 1918—19 af 179 000 Kr. og i 1919—20 af 70 000 Kr. I Aar forvandles dette Overskud altsaa til et Underskud, der kalkuleres til 151 000 Kr. Der kunde maaske have været nogen Anledning til at vente endnu et Aars Tid med Forslag om Ændringer i disse Afgifter, naar Statskassen hidtil har haft en forholdsvis god Indtægt gennem denne Lovgivning og det indeværende Aar er det første, i hvilket denne Indtægt svigter. Jeg vil særlig pege paa en enkelt af de foreslaaede Forhøjelser, nemlig den

Forhøjelse, som angaar Ansøgninger om Afgørelse ved en særlig Kommission, efter at Patentkommissionen har afgivet sin Kendelse. Den Afgift, der skal udredes i den Anledning, foreslaas forhøjet fra 100 Kr. til 250 Kr. Det vil være en ret følelig Udgift for de Patentsøgere, der er daarligt bemidlede, og den falder jo ganske særlig paa dem, naar Patentkommissionens Afgørelse stadfæstes, ellers bliver den eftergivet dem. Et rent og skært Tab vil det altsaa være for dem. Men jeg skal ikke stærkt kritisere Forslagene, idet der jo er en midlertidig Lov om Ændringer i Patentloven af 1920, og jeg gaar ud fra, at de i denne midlertidige Lov omhandlede Forhold vil komme frem til Behandling her i Rigsdagen senere. Her vil saa Spørgsmaalet om Afgiften kunne tages op til fornyet Overvejelse, hvis det viser sig, at Udgiften fremtidig bliver lige saa stor, som den hidtil har været. Stor Grund til at tro, at Udgiften vil holde sig lige saa stor som i indeværende Aar, er der vel ikke, eftersom Udgifterne særlig falder paa Bekendtgørelse i „Statstidende“ og Trykningsudgifter; det er jo Udgifter, som vel nok i Tidens Løb vil gaa noget ned. Det regner man med alle Vegne, og det er ogsaa fra denne Plads af forskellige Talere blevet fremhævet, at man paa mange Omraader maa regne med Nedgang i Udgifterne.

Endnu en enkelt Bemærkning finder jeg Anledning til at gøre ved denne Lejlighed. Der maatte sikkert kunne gøres noget for at fremskynde Behandlingen af de Ansøgninger om Patenter, som indgives. Det er ikke saa sjældent, at der gaar et halvt eller helt Aar eller endnu mere, inden der kommer Svar. Der foreligger netop for Tiden et særlig grelt Eksempel i saa Henseende, idet en Ansøgning, der er indgivet til Kommissionen i Januar 1919, stadig hviler dør; der er indtil dette Øjeblik ikke fremkommet noget Svar. Naar en Ansøger skal vente to Aar paa at faa Svar, maa det siges, at Kommissionen arbejder for langsomt, og det kunde være betimeligt at faa undersøgt, hvad der er Aarsagen til denne langsomme Forretningssgang. Hvis det f. Eks. er saaledes, at samtlige Kommissionsmedlemmer faar alle Sager til Gennemsyn, kunde der vel nok nu, efter at Kommissionen er blevet udvidet til 10 Medlemmer, foretages en Ændring af dette Forhold, saaledes at der indenfor Kommissionen blev nedsat forskellige Udvalg, som hvert især kunde tage sig af de Sager, som i særlig Grad egnede sig for de paa-